ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **CYRRUS, a. s.**, se sídlem Veveří 111, Brno, zast. JUDr. Lumírem Schejbalem, advokátem se sídlem Veveří 111, Brno, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 22. 8. 2013, čj. 2013/3313/110, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, čj. 5 Af 51/2013-44,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Česká národní banka rozhodnutím ze dne 23. 5. 2013, čj. 2013/5917/570, shledala žalobkyni odpovědnou ze spáchání správních deliktů podle § 157 odst. 2 písm. b) a podle § 157 odst. 3 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu"), uložila ji pokutu ve výši 1 500 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení, v části správní řízení zastavila. Rozklad proti tomuto rozhodnutí bankovní rada žalované shora specifikovaným rozhodnutím zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Žalobu proti výroku „A(i)" rozhodnutí žalované [„*A. Společnost CYRRUS, a.s., IČO 639 07 020, Veveří 111, 616 00 Brno (i) v období od 1.1.2011 do 31.7.2011 neinformovala o možných rizicích spojených s nadměrným obchodováním své*

zákazníky – B. F., společnost FREE INTERNET s.r.o., H. V., J. T. a Š. J., tedy porušila povinnost poskytovat investiční služby kvalifikovaně, čestně a spravedlivě a v nejlepším zájmu svých zákazníků stanovenou v ustanovení § 15 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu a navazující povinnost informovat ve stanovené lhůtě zákazníky o možných rizicích, která mohou být spojena s požadovanou investiční službou nebo investičním nástrojem, a o možných zajištěních proti nim stanovenou v ustanovení § 15d odst. 1 písm. d) téhož zákona; (...) čímž se dopustila ad (i) a (iii) správního deliktu podle § 157 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu; (...) a za to se jí podle § 157 odst. 14 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ukládá pokuta ve výši 1 500 000 Kč (slovy jeden milion pět set tisíc korun českých).“] městský soud zamítl.

[2] Městský soud dospěl k následujícím závěrům. Podnět adresovaný Komoře auditorů nesouvisel s vedeným správním řízením a správní orgán prvního stupně neučinil konečný závěr o právní kvalifikaci a spáchání správního deliktu před provedením důkazů. Podle městského soudu měl tajemník rozkladové komise odpovědět na žádost žalobkyně ze dne 3. 7. 2013 (o sdělení čísla a složení rozkladové komise, termínu projednání rozkladu rozkladovou komisí a sdělení, zda je možné, aby se žalobkyně jednání rozkladové komise zúčastnila); to že tak neučinil, ale nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože právo žalobkyně na účast u jednání rozkladové komise není nikde zakotveno. Městský soud souhlasil s tím, že pokud by se jednání rozkladové komise účastnily osoby, které se podílely na rozhodování v prvním stupni, šlo by o vadu v procesním postupu, neměl-li by stejnou možnost i účastník řízení; o takové vadě ale nelze mít bez dalšího důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Rozkladová komise totiž podává pouze návrh na rozhodnutí o rozkladu, o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu, popř. dle zvláštní právní úpravy jiný orgán. Návrh rozkladové komise není podkladem rozhodnutí ve smyslu § 33 odst. 2 s. ř., k němuž by se měl účastník vyjadřovat, a návrhem rozkladové komise není orgán, který o rozkladu rozhoduje, vázán; rozhodné je posouzení věci jím samotným, které se projeví v rozhodnutí o rozkladu. Žalobkyně měla možnost již v průběhu správního řízení namítnout podjatost kteréhokoli člena rozkladové komise, protože žalovaná složení rozkladových komisí zveřejňuje na internetových stránkách. Skutečnost, že žalobkyni nebylo složení příslušného senátu rozkladové komise sděleno, jí tak nebránila v případném uplatnění námitky podjatosti konkrétní úřední osoby.

[3] Porušení povinnosti stanovené v § 15d odst. 1 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu je zároveň i porušením obecné povinnosti stanovené v § 15 odst. 1 téhož zákona. Byla-li žalobkyni uložena pokuta za porušení povinnosti podle § 15 odst. 1 a navazující povinnosti podle § 15d odst. 1 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, nejedná se o dvojí postih.

[4] Podle městského soudu bylo prokázáno, že žalobkyně neinformovala zákazníky o možných rizicích, které s sebou nese nadměrné obchodování (churning). Zákazníci sice byli informováni o poplatcích, avšak informace o rizicích spojených s nadměrným obchodováním od žalobkyně neobdrželi. Informační povinnost o možných rizicích spojených s nadměrným obchodováním přitom žalobkyni vznikla přesto, že samotné nadměrné obchodování prokázáno nebylo. Účelem informační povinnosti podle § 15d odst. 1 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu je prevence určitého rizika.

Zákazníci, u nichž došlo k překročení ukazatelů detekujících nadměrné obchodování, měli být o možných rizicích informováni proto, aby měli možnost dané situaci přizpůsobit své investiční rozhodování. Městský soud neshledal rozhodnutí překvapivým.

[5] Odůvodnění výše uložené pokuty považoval městský soud za dostatečné. Městský soud také neshledal, že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, a moderačnímu návrhu žalobkyně nevyhověl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti uplatnila doslovně shodné námitky jako v žalobě; v zásadě jediným odlišením je záměna jejího označení (namísto „žalobkyně“ uvádí nyní stěžovatel, a to v pravopisně nepřípustné podobě „Stěžovatel“). Žalobní námitky beze zbytku zopakované jako námitky kasační není třeba v rámci narativní části rozhodnutí Nejvyššího správního soudu reprodukovat jednak proto, že jsou účastníkům řízení známy, a jednak – především – pro povinnost Nejvyššího správního soudu je bez meritorního posouzení odmítnout z důvodů dále vysvětlených.

[7] Nad rámec žalobní argumentace stěžovatelka namítla, že městský soud její jednání nesprávně posoudil jako porušení § 15d odst. 1 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu; závěrem své kasační stížnosti uvedla, že se městský soud zcela ztotožnil s žalobou napadeným rozhodnutím, a proto, stejně jako žalovaná, nesprávně právně posoudil jednání stěžovatelky.

[8] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a aby *„přiznal [r]ozsudku odkladný účinek“*.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka v kasační stížnosti nepolemizovala s argumentací městského soudu, jehož rozsudek považuje žalovaná za věcně správný a vydaný v souladu s právními předpisy. Žalovaná doplnila, že při jednání rozkladové komise bývají přítomni též pracovníci prvostupňového správního orgánu, ale pouze proto, aby mohli být nápomocni rozkladové komisi a zodpověděli případné dotazy týkající se obecné správní praxe nebo dotazy při orientaci v podkladech rozhodnutí. Nejsou osobami, které by se podílely na formulaci doporučení rozkladové komise. Rozkladové komise jsou tvořeny předními a nezávislými odborníky, přičemž ani jejich návrh není pro bankovní radu žalované závazný. Seznam členů rozkladové komise je uveřejněn na internetových stránkách žalované; konkrétní složení senátu rozkladové komise je známo až v den jednání. Stěžovatelka mohla uplatnit výhrady vůči konkrétnímu členovi rozkladové komise, doposud tak neučinila.

[10] Žalovaná setrvala na svém stanovisku, podle něhož interpretace svědeckých výpovědí stěžovatelkou se zcela míjí s podstatou vytýkaného jednání a odkázala na vyjádření k žalobě. Žalovaná rovněž setrvala na stanovisku, podle kterého je o hrozících rizicích potřeba informovat zákazníka předtím, než se rizikové jednání zhmotní v nepříznivém následku. Stěžovatelka nebyla dvakrát postižena za totožné jednání, protože

§ 15d zákona o podnikání na kapitálovém trhu pouze zpřesňuje obecnou povinnost podle § 15 téhož zákona.

[11] Podle žalované se stěžovatelka správních deliktů dopustila. Stěžovatelka v kasační stížnosti nepředestřela žádnou argumentaci, proč měly být polehčující okolnosti zohledněny více, a jak se to mělo projevit na výši pokuty. Neuvádí ani žádné konkrétní okolnosti, ke kterým mělo být přihlédnuto, ani konkrétní úvahy, které nebyly žalovanou „jednoznačně identifikovány", a v jakém ohledu žalovaná nepřihlédla ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaná se nemůže pro nekonkrétnost argumentace k výhradám stěžovatelky vůbec vyjádřit a odkazuje na zdůvodnění sankce ve správních rozhodnutích.

[12] Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje za nutné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem."* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58).

[14] Nejvyšší správní soud v kontextu uvedeného nemůže přehlédnout, jak již shora připomenuto a jak ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konečně zdůraznila i žalovaná, že kasační stížnost představuje ve své podstatě zcela doslovné převzetí žalobní argumentace. Stěžovatelka explicitně hovoří o pochybeních *„správního orgánu"*, tj. o pochybeních žalované. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelkou uplatněné námitky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud v této souvislosti připomíná též svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2017, čj. 3 As 123/2016-40, v němž vyslovil, že *„stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková*

argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)."

[15] Z tohoto pohledu lze za jedinou věcně projednatelnou kasační námitku považovat nijak blíže neodůvodněné tvrzení, že městský soud jednání stěžovatelky nesprávně posoudil jako porušení § 15d odst. 1 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje, že pro úspěch v kasačním řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. I tuto jedinou věcně projednatelnou námitku formulovala stěžovatelka velmi obecně a nepodpořila ji žádnou argumentací. Nejvyšší správní soud proto rovněž v obecné rovině uvádí, že má, stejně jako městský soud, za to, že za situace, kdy u konkrétních zákazníků došlo k překročení ukazatelů, které detekují nadměrné obchodování (což stěžovatelka nepopřela), měla stěžovatelka tyto zákazníky poučit o rizicích, které s sebou toto překročení nese. Neučinila-li tak, porušila informační povinnost podle § 15d odst. 1 písm. d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitku důvodnou a dodává, že chtěla-li stěžovatelka dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měla dbát více na kvalitu jí podané kasační stížnosti.

[16] O návrhu „*aby Nejvyšší správní soud přiznal [r]ozsudku odkladný účinek dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní*" Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť odkladný účinek lze přiznat kasační stížnosti, nikoliv rozsudku Nejvyššího správního soudu. Kromě toho, i kdyby Nejvyšší správní soud uvedený návrh považoval za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, je zjevné, že stěžovatelka tento svůj návrh nijak neodůvodnila, natož aby doložila, proč by výkon nebo jiné následky rozhodnutí pro ni znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Stěžovatelka přitom nesla břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatelku vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy. Těmto požadavkům stěžovatelka nedostála.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu

nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. ledna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu